

— Що за причина? — подумав Карпо, стрівожений. Невже його вислідили та піймали? Та Максим не дав би себе взяти так, мов барана. В нього пістолі й шабля не аби-яка. А чому-ж би й коней не забрати? Хіба що засіли на мене. Ну, пождемо, побачимо. Карпо порозв'язував коні, й вони стали лараз обгризати галузки та скубти траву. Карпо приліг на свиті й закурих люльку.

Ждав так до полудня й уже справді неспокійний був за свого побратима. Коли ось почув шелест між кущами. Він підвівся з землі, добув пістоль і натягнув молоток.

— Чи вже-ж тобі припала охота стріляти в побратима? — заговорив Максим, ще поки показався.

Карпо дуже зрадів.

— А ти де блукав?

— Дороги шукав. Коли прийдеться втікати, так щоб знати, в котрий бік.

— В лісі не здибав нікого?

— Лиш одиого ведмедя, а більш нікого.

— А звідки ти знаєш, що нам утікати прийдеться?

— Хіба-ж штука — догадатись? На те-ж я козак! Не думаєш же ти брати замок приступом удвох. Ти щось инше задумав, та я не питаю про те. Коли буде треба, то сам скажеш...

Тепер полягали обов на землю, й Карпо почав оповідати про свій замісл...

III.

Пан Овруцький почував себе в своїм замку зовсім безпечно. Він знав добре, чого від своїх хлопів сподіватися, й тому держав себе обережно. Замок був оточений водою й глибоким ровом. Сюди вели лиш дві брами одна проти другої — до замкового подвіря. Одну браму було забито; заходили лиш одною залізною, що вела по-під високу башту, на якій стояли гармати. На баштах чатувало наемне німецьке військо. У замку заведений був військовий порядок. Військом коман-